

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Aeneas' Omflakning

efter Virgil.

Udgivet som

Indbydelse til den offentlige Examen

ved

Nykøbing Cathedralsskole

af

Ludvig Berg,

Abiunct.

Kjøbenhavn.

Trykt hos Directeur Jens Hoftrup Schültz,

Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

1835.

Efter Anmodning af Dido har Æneas skildret Troias Vand,
og fortæller nu om sin Omflakning til Lands og Vands.

Efterat Æsiens Magt og Priami Folk ved de høie
Guders Raad, uden Skyld, var faldet, og Ilium sank det
stolte, og ryger i Grund det hele neptunistke Troia:
drives ved Gudernes Varsler vi til paa adskilte Veie
ud at staae fra vort Land for øde Egne at søge.
Floden ved frygiske Jdas Fod, i Antander, vi russer,
uden at vide hvor Stiebnen os før', hvor os Stilhed forundes,
hverver os Fæller og Folk. Knap var første Sommer begyndt, og
Fader Anchises beføl efter Varslerne Seilet at heise:
da ieg mit Fædrelands Strand med Laarer forlader, dets Havn og
Sletten hvor Troia stod. Landflygtig paa Dybet ieg drager
med mine Fæller, min Søn, de store Guder og Arnenes.

Fiernt der ligger et Land, Mars viet, med vide Marker,
Thracers det pløie, tilforn det regiertes af græmme Lycurgus,
gammelt Forbund der var, og helligt, med det og med Troia,
medens at Lykken stod. Hid drager ieg, og paa den krumme
Strand ieg den første By lægger an, under ugunstigt Varsel,
Æneadæ, det Navn efter eget Navn ieg den giver.

Fest ieg ordnede for min dioniske Moder og alle
Guder som vaere paa ny Bedrift, og bragte den høie
Himmelbeboernes Konge en Tyr til Offer ved Stranden.
Nær ved var iust en Høi, hvor der voxede oppe paa Toppen
unge Hyben og Krat af Myrthe skudt op som en Spydmark.
Her gif ieg op, og stræbte fra Grund at oprykke den Grønskov,

for at ieg kunde med GRENENES Lov mine Altære smykke.
 Da ieg skuer et græsseligt Syn, et Mirakel at nævne:
 thi det Træ som først af Jorden med brystene Rødder
 rykkes, af det flyder Blod i sorte Draaber, og plette
 Jorden med levret Smuds. Mig farer Gysen og Kulde
 ind giennem Marv og Been, og Blodet isner af Rædsel.
 Altter ieg søger den seige Vaand af et andet at rykke
 op af Jorden for ret den ukjendte Grund at udfinde:
 fort igien af den andens Bark flyder Blodet. Med mange
 Tanker i Sind ieg bad til de landlige Nympher og til den
 stolt fremtrædende Mars, som beskytter de getiske Lande,
 at de ret vil opklare det Syn og lette dets Lydning.
 Men da ieg nu med større Kraft og Ansfrængelse til den
 tredie Stok mig vender, og støtter mit Knæ imod Grunden:
 — taler ieg? tier ieg her? — fra Dybet af Høien der høres
 ynkeligt Suk, og disse Ord mig føres for Øren;
 Hvi sønderlider du mig, Æneas? af skaan mig i Graben,
 skaan for Smitte din fromme Haand; thi ikke har Troia
 født mig fremmed for dig, og Blodet ei kommer af Vaanden.
 Fly fra det grumme Land, af fly fra de gierrige Strande!
 thi Polydorus er ieg: her gienembored og skiulte
 mylrende Rast mig af Spyd, og skød op med skarpe Torne.
 Da ieg studsede, ængstet i Sind af gruelig Rædsel,
 Haarene reiste sig op, og Stemmen qualtes i Halsen.

Den Polydor havde før med Guldets vægtige Stænger
 Priamus, Staffel, i Løndom sendt for at fofires og dannes
 til den thraciske Konge den Tid han sat Misillid til Dar-
 daniens Vaaben, og saae sin By omringes af Stormverk.
 Hiin, da Leucrernes Magt var knækket, og Lykken var veaget,
 flaaer sig til Agamemnon's Parti med de seirende Vaaben,
 frænkende Lov og Dret, Polydorus han dræber og tager
 Guldet med Magt. Hvad tvinger du Menneskebarmen ei til du
 skiendige Løst efter Guld! Da nu Angsten veeg mig af Kroppen,
 Folkets Ædle ieg da, men først dog min Fader beretter

Gudernes varslende Tegn, og æfter af hver deres Mening.
 Alle har samme Sind: det fiendige Land at forlade,
 frænkede Forbund at fly og gaae under Vinden med Floden.
 Derfor anstille vi Ligfærd for Polydorus: af mægtig
 Jord der opdynges en Hvi, og Altre staae der for Manes,
 rundt omvundne med Sorg: Baand og med mørke Cypresser,
 samt omkring dem efter Stik og Brug Iliader med løst Haar.
 Kiedler man bringer med lunkne Mælk der skummer til Manden,
 Skaaler med helligt Blod, og til No vi sieder i Graven
 Manden, og raabe ham sidste Farvel med lydelig Rost til.

Derpaa da først der er Liid til Havet, og Vindene give
 rolige Blande, og Luftningens Vift falder mildt ud paa Dybet:
 da drage Fællerne Skibene ned, og stoffes paa Stranden.
 Ud af Havnen vi gaae, og Landet og Byerne vige.

Midt i Havet et helligt Land der ligger sær yndet
 af Nereidernes Moder og af Neptunus Ægæus,
 hvilket frommen Apol, da Ryster det drev om og Strande,
 mellem Gyaros bandt og Klippe: hviæ Mycone,
 bød det at stande fast, og ei at agte paa Vinden.

Hid ieg føres; i sikke Havn os trætte optager
 yndige Land: fra Borde vi gaaer, og hilser Apols By.
 Anius, Folkets Drot og Præst tillige hos Phobus,
 gaaer, med Vindet og Lauren omkring den hellige Tinding,
 os imøde, og seer sin gamle Ven i Anchises.

Haand vi rækker til Velkomst strax, og gaaer op i Byen.
 Gudens Tempel af gammel Steen ieg gif ind i, og bad der:
 Giv os trætte vort eget Hiem, Thymbræus! giv Borg og
 Et og en By der kan stande! bevar mit Troias det andet
 Pergama, Levning fra Danaer og vreden Achilles.

Hvem skal vi følge? hvor vil du vi gaae, hvor opslaae vor Bolig?
 Giv os et Barsel o Gud! i vor Varm du naadig neddale;

Neppe ieg det havde talt, da brat alt syntes at skielve,
 Templet og Gudens Krands og hele Bierget omkring at
 rystes, og Lønhaltsdøren sprang op under Skralden af Bæfuet.

Med vi styrte til Jord, og den Stemme naaer til vort Øre:
 Hærdede Dardanider, det Land som ved Fædrenes Fødsel
 først har baaret ier frem, det samme skal i sit glade
 Skød ier modtage igien, eders gamle Moder J søge!
 Her skal Æneas' Slægt over alle Kysterne herste,
 Børn og Børnenes Børn og de som fødes af disse.
 Saadanne Phobus: da brast utæmmelig Jubelen frem med
 Lummel og Stoi, hver spørger hvad det er for By som Phobus
 kalder de vildfarne til, og hvorhen han byder dem vende.
 Gamle Fædres Sagn opfriskende siger min Fader:
 Lyt til mit Ord, J Edle, og hør hvad J har at haabe.
 Ø der ligger i Sø, den store Jupiters Creta,
 hvor det idæiske Bierg og Buggen er for vor Stamme.
 Hundrede store Byer der er med Rigdom og Bælde,
 hvorfra vor Stammes Fader, hvis ret det horte jeg mindes,
 Teucer først drog hen til de røtheiske Kyster,
 og udsaae sig Plads til sin By. Ei Ilium stod end
 og pergameiske Borg, de boed' dybt inderst i Dalen.
 Herfra Moder Cybele med Corybanternes Bækner,
 og den idæiske Lund; herfra Festens ukrænkede Længsel,
 samt det Love; Spand, der foran Gudindens Bøgn gif.
 Lad os da følge den Vej hvor Gudens Befaling os leder,
 sone Vindene brat, og søge de gnossiske Lande.
 Ei er de lang Vej borte; naar Jupiter blot er os gunstig,
 stiller den tredie Dag vor Flode paa Creternes Kyster.
 Saa han talte, og slog ved Altrene festlige Dffre,
 for Neptunus en Tyr, en Tyr for den sunkke Apollo,
 Sortlød for Uveir og Storm, for milde Zephyrer det hvide.
 Nygtet gaaer, at fra Fædrenestad er veeget, fordrevet,
 Kongen Idomeneus, og at Cretas Strandbred er øde,
 Husene blotte for Vold, og Stæderne ligge forladte.
 Ud vi gaae fra Ortygias Havn, og flyve paa Havet
 Naxos med Bacchi Bierge forbi og det grønne Donusa,
 sneehvide Paros, Clearos, og de over Havet

spredte Cyclader, og gaae giennem Land; besaaede Baande.
 Under veylende Kamp Søfolkets stemmer i Straal, og
 muntre hinanden op, til Fædrene: Creta at stande.
 Vind fra Vagstavnen af os følger paa hele vor Fart, og
 vi lægger endelig ind til Cureternes ældgamle Kyster.
 Hidsig opfører ieg om den affatte Stad mine Mure,
 Pergama kalder ieg den, og Folket der glædes ved Navnet
 byder ieg elste sit Hiem, og reise Befæstningen om det.
 Alt stod næsten paa tørren Strand de optrukne Skibe;
 Ungdommen havde med Elskov travlt og de tildeelte Marker;
 Lov ieg skifted og Bo: da pludselig paa vore Lemmer
 Læring ved Luftens fordærvede Træk, og ynkelig Sot faldt
 over Træer og Sæd, og Aaret var svangert paa Dødsfald.
 De forlode det søde Liv eller slæbte paa syge
 Legemer, og med golde Brand sveed Sirius Agren,
 Græsset visned, og syge Korn os negtede Foden.
 Atter opmuntrer min Fader til over Havet at vende
 til Ortygias Tempel, og spørge bønligt Apollo,
 hvor han har Maalet sat for trætte Omflakning, og hvor han
 byder os søge mod Moien Hielp, hvorhen Cursen at tage.

Nat det var, og alt Liv paa Jord omfavnede Sønnen.
 Gudernes hellige Billeder og de Phryger: Penater,
 som fra Troia med mig og midt giennem Branden af Byen
 ført ieg havde, de syntes at staa for mit Blis, som ieg laae der
 uden Søvn, og skinned i stærkt Lys, inst hvor den fulde
 Maane sig god ind giennem det indmurede Vindue.
 Derpaa tiltalte de mig, og hæved min Sorrig med det Ord:
 Hvad dig vil sige Apol, naar du til Ortygia kommer,
 synger han her, og selv han sender os hid i din Bolig.
 Vi har fra Dardaniens Brand fulgt dig, dine Vaaben;
 vi har pløiet med dig paa Floden de svulmende Baande;
 vi vil hæve til Sky de Børneborn der skal komme,
 Vælde give din By. Med Bedrift du søge de store
 Mure, og ikke du sky den vide Landstygtheds Moie!

Vo maa du stifte paa ny; ei disse Strande dig raadte
 deligt Apol, eller bød dig staae dig til No her paa Creta.
 Sted der er, Hesperien kaldt med Tilnavn af Græker,
 gammelt Land, i Baaben stærkt og ved Jordbundens Fædme,
 det bebo's af onotriske Mænd, nu gaaer Dygtet, de yngre
 har det efter Herskerens Navn Italien kaldet:
 her er vort rette Hiem, herfra er Dardanus kommet
 med Fa'r Jasius, fra den Stifter udgaaer vor Stamme.
 Reis dig nu, og fortæl din gamle Fader kun trostlig
 hvad du har hørt og hvad sandt er. Corythus skal han opsøge
 og Ausoniens Land, thi Dictes dig Jupiter nægter.
 Vængstet ved saadanne Syn og de høie Guddommes Tale,
 — Ikke var det en Drom, men ieg syntes dem for mig at stue
 med det frandsede Haar og ret med Afsyn til Afsyn,
 ogsaa flød mig den kolde Sved over hele Kroppen —
 springer af Lei et ieg op, og hæver høit imod Himlen
 begge Hænder med Bøn, og bringer paa Urnen mit Offer
 uden Falst eller Slump. Dymuntret ved udforte Offer,
 gjør ieg Anchises deelagtig i alt efter Orden og Raade.
 Han erkjender den dobbelte Et og de dobbelte Fædre,
 at at han for af Feil forvevled Oldtidens Steder.
 Derpaa han siger: Min Son, nok prøvet ved Iliums Skiebne,
 ene Cassandra mig spaa'de forud at sligt vilde hænde:
 nu ieg erindrer hun quad, at det vor Slægt var foriettet,
 at hun Hesperien tit og tit Italien nævnte.
 Men hvem troede vel, at til Hesperiens Kyster
 Teucerne kom, hvem rørte vel da Cassandra som Seer?
 Phobus lyde vi vil, og følge det bedre paa hans Bink.
 Saa han taler, og hver hans Bud med Jubel adlyder.
 Denne Plads forlade vi med, saa ladte tilbage
 heise vi Seil, og fare med krumme Stavn over Havet.
 Efterat Skibene vare holdt ud paa Dybet, og intet
 Land er at see, rundtom kun Himmel og Havet rundtom:
 reiser der sig en Uveirs: Sky over Hovedet paa mig,

bringende Nat med og Kuld, i Mørket gyste selv Bølgen.
 Vindene oprøre Havet brat, og vælter uhyre
 Bølger frem: spredt tumles vi om paa videne Havsvælg.
 Dagen indhyllend Mulum, og fugtige Nat betog os
 Himlen, af brudte Sky det knittrer med Lyn paa hinanden.
 Vi kastes ud af vor Kurs og fare paa Bølgen iblinde:
 selv Palinurus erklærer, han ei kan stielne paa Himlen
 Dag fra Nat, og sige hvad Wei giennem Bølgen han styrer.
 Saadanne flakke vi tree usikre Solskift i Mørke
 om paa Havet, og Rætter tree uden Lys af en Stjerne.
 Fjerde Dagen endelig først sees Land sig at hæve,
 Bierge vise sig fiernt, og Røg ophvirvler i Lusten.
 Seilene falde, til Aaren vi ta'r, og Folkene vælte
 Skummet snelt og med Kraft, og feie hen over Floden.
 Frelst af Bølgerne mig Strophadernes Strandbredde først mod:
 tage — Strophader blir nævnt i Grækernes Maal de Der
 i det store ioniske Hav, som den grumme Celsæno
 samt de andre Harpyer bebo, fra den Tid at Phineus'
 Huus blev luft, og af Frygt de de forrige Worde forlode.
 Styggere Spøgelses ei der gives, ei slemmere Pest i
 Gudernes Brede sig hævede fra de stygiske Bænde.
 Fugle med Qvinde: Afsyn det er, med stinkende Bugløb,
 Hænder besatte med Kløer, og Ansigtet altid blegt af
 Hunger og Tørst.

Da vi er kommen herhid, og lagt ind i Havnen, da see vi
 glade Horder af Qvæg at drive løse paa Marken,
 flokkede Giedder med at græsse der uden Vogter.
 Vi styrter ind med Sværd, og byde Guder og selve
 Jupiter tage Deel med i Byttet. Paa krummede Strand vi
 Sæder os laver, og tager saa frist til den herlige Spise.
 Pludselig slaae, saa vi ræddes derved, Harpyerne ned fra
 Biergene paa os, med heftigt Skrig, og baste med Vingen,
 røve vor Mad, og besudler alt med ureene Berøring,
 til den hæslige Lugt kommer end affkyelig Skrigen.

Utter i dyben Viig og under en udhulet Klippe
 lave vi Bordene til, og fornøye paa Altrene Jden.
 Utter fra anden Kant af Himlen og skulte Kroge
 flyver Skaren med Hvilin og krumme Kløver om Byttet,
 sudler os Maden til. Da byder ieg Folket at tage
 Waaben i Haand, og Krig med det fæle Løi at begynde.
 Ei uden hvad jeg beføl de gjør, og skiuler i Græsset
 henlagte Sværd, og giemmer i Snug deres Skjolde tillige.
 Derfor, saa snart de slog ned, og gav Lyd langs hen med den krumme
 Strand, gi'r Misenus Tegn hvit oppe fra Udfikket af i
 hule Horn. Frem styrter mit Folk, og forsøger i ny Kamp,
 at tilrede med Sværd de stygge Fugle fra Havet.
 Men de føler ei til noget Slag paa Vingen, ei heller
 til noget Drog: Saar, brat de skyde paa Flugt op i Sky, og
 lade tilbage halvædt deres Nødv med de smudsige Fodspor.
 En, Celæno, sig sat paa fremragende Klippe, og brød som
 Ulykkes Spaa: Qvind ud med denne Tale fra Brystet:

Krig endog for vort dræbte Nvæg og det nedlagte Ungnød
 Krig endog J lave ier til, Laomedontiader,
 og at fordrive fra Fædrene: Hiem os stakkels Harpyer.
 Hører derfor, og giemmer i Barm hvad nu ieg vil sige,
 hvad at Alfader selv har Phobus, mig Phobus Apollo
 forudsagt, hvad ier aabenbarer ieg Furiers ældste.
 Til Italien staaer eders Curs, og med kaldede Binde,
 skal J til Italien naae, skal løbe i Havn; men
 ei skal J ringe med Muur den ier forlenede By ind,
 førend gruelig Sult til Straf for mordiske Daad ier
 nøder med Kiæverne til eders Worde at tygge og æde.
 Saa hun talte, og stoi paa Vingerne hævet til Skoven.
 Men af pludselig Skræk i Folket isnede Blodet,
 Modet faldt hos enhver, og ikke længer ved Waaben
 men ved Løfter og Bøn de vil anraabe om Naade,
 enten Gudinder det er, eller stygge gruslige Fugle.
 Fader Anchises selv paakalder med oprakte Hænder

store Guder fra Strand, og tilsiger det skyldige Offer:
Guder forhindrer den Trusel, afvender en saadan Ulykke,
naadig J fresse den fromme Slægt! Fra Stranden han derpaa
Landtouget ribe bød, og Skidderne klare og fire.

Seilene Brisen fylder; vi gaae giennem skumtende Volger
hvorhen Styrmand og Bind os bøde Cursen at tage.
Alt stiger op af Vandenes Dyb Skov: klædte Zacynthus,
Zame, Dulichium samt Meritos' Høie og Bierge;
Ithacas Klipper vi slye, Laertes' Riger, og lyse
al Forbandelse over det Land der fostred Ulykkes.
Snart kommer ogsaa Leucate Bierg med den taagede Linde,
og Apol træder frem, en Skræk for farende Sømand.
Her staae vi trætte hen, og lægge lige til Slækken;
Ankret fra Forstavnen gaaer, paa Strand Bagstavnene stande.

Endelig ere vi da mod Forhaabning kommen paa fast Land,
ansille Kensefsfest, og bringe Gaver paa Altret,
feire saa paa den actiske Strand vort Iliums Lege:
Hiemmet's Brydning vve sig i, med Olje besmurt, de
blottede Fæller. Det glæder os ret saa mange Argiver:
Byer at have undgaaet, og holdt vor Flugt giennem Fienden.
Midlertid fuldender Sol Narringen i sin Omvæltning,
Volgerne hærder den isnende Kuld med de nordlige Vinde.
Huset af Malm ieg havde et Skjold af den vældige Ubas',
det ieg paa Soilen ved Indgangen hang med tydende Vers paa:
"Skienkt af Veneas, som tog det fra de seirende Græker."
Derpaa ieg byder forlade den Havn og ta' Sæde paa Lofsten:
Folkene pidske Havet omkay og slye hen ad Gladen.
Snart af Synne os er Phæacernes luftige Bierge,
langs med Epirus Strand vi stryger, og glider i Havn i
Chaonien, og lægge tæt op til det høie Buthrotum.

Her et Rygte om Ting, utroligt, naaer til vort Dre:
at Priamiden Helen i græske Byer regierer,
har i Egteskab fulgt Væciden Pyrrhus og Scepter,
atter Andromache er bleven Mand fra Hiemmet til Eie.

Studsen mig greb, og min Varm opfyldtes af inderlig Længsel
 efter at tale med Helten, og kiende hans Skiebnes Omstiftning:
 op fra Havnen ieg gaaer, og la'r Floden ligge med Stranden.
 Den Tid iust en høitidelig Fest og sørgelig Dffring
 uden for Byen i Lund, ved den falske Simois' Bolger
 feired for Afsken Andromache, mens hun Manes ved Hector:
 Hsien anraabte, den hun tom af græsfriske Løv, med
 tvende Altre derhos, Grund til hendes Sorg, havde opført.
 Som hun fik Die paa mig, da ieg kom, og rundtom Troianer:
 Baaben vanvittig saae, ved det store Vidunder forskædet,
 isned hun brat ved det Syn, og Varmen forlod hendes Lemmer.
 Hun synker hen, først langt om længe hun kommer til Mæle:
 Bringer et virkeligt Syn, et Sandheds; Bud dig hid for mig,
 Gudesøn? Lever du end? eller, er dit Livlys udslukket,
 hvor er min Hector? Saa talte hun, brast i Graad og opfyldte
 hele Stedet med Skraal. Knap med enkelte Ord Naferiet
 ieg bryder af, og aabner min Mund forvirret i Korthed:
 Jo ieg lever, henflæber mit Liv giennem al Slags Modgang,
 tvivl ei derpaa! det er sandt hvad du seer.
 Ak, hvad Skiebne har dig, der fra saadan en Mage blev reven,
 hiemsøgt, eller hvad Held har mødt dig værdigt din Hvihed.
 Meier, Hectors Andromache, du Samleie med Pyrrhus?
 Blikket hun slog til Jord, og sagde med neddæmpet Stemme:
 Lykkelig ene og frem for alle den Priami Ungmø,
 som ved den fiendtlige Grav under Troias kneisende Mure
 nødtes at dø, som ikke leed noget krænkende Lodtræk,
 ikke som Fange besteeg en seirende Høsbondes Leie!
 Vi, efter Iliums Brand slæbt om paa forskiellige Have,
 Pral af Achilles' Søn, og den hovmodige Yngling
 døied, og fødte ham Børn i vor Trældom. Siden han beiled
 til et spantanskt Parti, Hermione, Etling af Leda,
 overdrog Slaven Helenus mig Slavinden til Cie.
 Men opflammet af hidsig Brand for den frarevne Brud, og
 drevet af Udaads Furier til, anfalder Drestes

ham, som ei tænker derpaa, og slaer ham ved Fædrenes Alter. Ved Neoptolemi Død gif en Deel af Regjeringen over til Hælenus, som Sletten ved Navn Chaonien kaldte kaldte det hele Land saadan efter Troeren Chaon, anlagde Pergama samt den iliske Borg her paa Uasen. Men hvad Vinde har dig ad den Kurs styret, hvad Skiebne? hvad Gud har mod dit Vidende dig kastet op til vor Strandbred? hvad har Ascanius for, er han til, indaander han Livsluft? Er der hos Drengen endnu nogen Længsel efter hans Moder? vækker til mandigt Mod og til Fædrenes tappre Bedrift ham her hans Fader Æneas, og hiit Morbroderen Hector?

Saadanne god hun sig ud under Taarer, og udstødte lange Klage: Suk uden Nytte, da Helten fra Byen ankommer Hælenus, Priami Søn, med stort ledsagende Følge, fiender sine igien, og fører os glad til sit Hiem, og udgyder ved hvert Ord som han taler hyppige Taarer. Under Gangen Troia ieg seer i det smaa med et Pergam dannet efter det store, en Flod giennem Sandet med Navnet Xanthus, og slutter i Favn en Soile ved Porten kaldt Scæa. Dgsaa Teucerne glæde sig med ved Byen og Landsmænd, alle Kongen indbød i de vide udstrakte Haller.

Midt i Slottet man god af Bægret Dffer til Bacchus, Maden var femsat paa Guld, Vocalerne holdt man tilrede.

Alt svandt en Dag og en anden Dag tillige; og Vinden Scilene kalder, og svulmende Briis Seildugen udspænder: ind ieg gaaer paa den Seer med Ord, og bønfaller saadan: Troia: baarene Gude: Tolk, som paa Phobi Begeistring, som paa Treefod er klog, og Clarius Laurer og Stierner, samt paa Fuglenes Maal og lynsnare Vinges Varsel, sig mig dog (thi hele min Kurs har gunstige Tilsagn alt bestemt, og raadt har alle Gunders Drakel til Italien at gaae, og tye til fiernede Lande; ene Harpyen Celæno mig spaaer, slemt er det at nævne, Uheld vidunderlig nyt, og forkynder mig skrækkelig Brede

samt en ynkelig Gult) hvad Fare skyer ieg nu først?
 hvad skal ieg giøre for sligt et Uheld at overvinde?

Her gaaer Helenus først, som Skik er, ved slagtede Ungnød
 hen og anraaber Gudernes Günst, og aflægger Bindet
 af sit hellige Hoved, og op til dit Tempel, o Phobus,
 fører han selv ved Haand mig bæængstet af Guddommens Nærhed,
 derpaa spaaer mig med hellig Mund den ærværdige Præst saa:
 Gudesøn. (thi at paa høiere Vink du gaaer over Havet
 det er aabent og klart) saadanne Gudernes Konge
 Skiebnen har styret, Omskiftningen sat, bestemt Orden og Folge.
 Lidet af meget ieg kun, at du tryggere fremmede Bunde
 kan beseile, og naae til den ønskede Havn i Ausonjen
 tyde dig vil med Ord; thi Nysten forbyder først Parcen
 dig at vide, som mig saturniske Juno at sige.
 Først Italien da, som du alt troer dig nær ved,
 hvor du mener at løbe i Havn, som om den var strax ved,
 lang og ubefart Wei om vide Lande det fierner.
 Forud i det trinacriske Vand din Nare maa sveies,
 og det ausoniske Salts Udstrækning af eder befares,
 underjordiske Sø, og colchiske Circes Eiland,
 førend i roligt Land du din By kan reise og ordne.
 Tegnet ieg nævne dig vil, bevar det trolig i Barmen.
 Naar med bekymret Sind ved Bølgen af eensomme Flod du
 finder under en Eg en Sø paa Bredden at ligge,
 stor, som nylig har kast en Yngel paa tredive Ho'der,
 hvid, paa Jorden udstrakt, med hvide Grise ved Yvret:
 der er Pladsen til Byen, der No dig er vis paa din Moie.
 Heller ei ængstes du for de Vid der staae for i de Borde:
 Skiebnen vil finde en Wei og anraabt Apollo vil hielpe.
 Dette Land derimod og denne Italiens Strandbred,
 som her nærmest ved af vort Havs Bølger befyldes,
 fly du; alle Byer beboes af nedrige Græker.
 Her have Locrerne fra Narycium opslaaet Bolig,
 her har med frigeriske Folk besat Sallentiner; Marken

Idomeneus fra Nyctos, her er meliboiske Tyrstes,
 Philoctets Petilia ført med kneisende Muur op.
 Men naar nu Floden er ovre, og stander hiinsides Havet,
 og for Ultrene du ved Stranden Løfterne løser:
 med et Purpurflæde som Elv du Haaret bedække,
 at ei under den hellige Jld til Gudernes Vre
 fiendtligt Syn træder ind, og Barøslernes Lydning forstyrrer.
 Denne Offerstik holde dit Folk, den holde du selv med,
 denne hellige Sæd din fromme Vt holde fast ved.
 Men naar paa din Seilads til Siciliens Ryster dig driver
 Vinden, og snevre Pelorums Pas sig aabner og vider,
 da maa du staae til det venstre Land, og saa vidt omkring ad
 Vandet til venstre, den høire Strand du fly med dens Bølger.
 Disse Steder skal, rysted' engang ved et uhyre Jordstælv,
 saadan Omstiftning formaaer den høie Vælde i Tiden!
 være sprungne med Magt fra hinanden, da begge de Lande
 før kun var eet. Med Bold brød Havet ind, med dets Bølger
 skar det Hesperiens Land fra Sicilien, Marker og Byer,
 Strand: adskilte, med indknebet Vand det skylled imellem.
 Scylla paa høire Side, paa venstre den grumme Charybdis
 sidder, i Tragtenes svælgende Dyb tree Gange hun suger
 brat ned uhyre Bølger, og reiser atter i Luften
 andre igien, og pidsker med Vandene Himmelens Stierner.
 Men i sit mørke Skjul holder Scylla bunden en Hule,
 kun med Ansigtet frem hun Skibene drager mod Klippen.
 Oven til er hun skabt som et Menneske, fuldbarmet Vige
 indtil Navlen, men bagtil en Hval af uhyre Legem,
 sammensat af Ulvenes Bug med Delfinernes Hale.
 Bedre det er om Trinacriens Kull ved Pachynum at staae med
 Loven, og tage den vide Cours med Bugter og Omvei,
 end blot en eneste Gang i den uhyre Hule at see den
 vanskabte Scylla med Fiend, der lyder af søgrønne Hunde.
 Desforuden, hvis Helenus Kløgt besidder, som Spaamand
 Tiltro fortiener, hans Land med Sandsyn Apollon opfylder:

ene dette Gudinde = Søn, fremfor alt dette ene
 gjør ieg dig vitterligt, og gientager det atter og atter :
 hoiert Junos Guddom du først ved Bønner anraabe,
 Juno du bønfulde tyrigt og tit, den mægtige Dronning
 vinde du dig ved ydmyg Skienk, da skal du omfider
 feirende naae fra Trinacriens Kyst til Italiens Strande.
 Naar du er kommen did, og til Byen Cumæ har naaet
 og til den hellige Sø, til Avernus' tonende Skove :
 der en begejstret Præstinde du seer, der ved Foden af Klippen
 varsler og spaaer, og ridser paa Lov baade Mærker og Navne.
 Hvad hun ogsaa paa Lov begejstret har skrevet, det bringer
 Pigen i klangfulde Vers, og lader dem saadan i Hulen.
 Urørt blive de paa deres Plads, og skifter ei Orden.
 Men naar et sagte Pust, ved at Døren gaaer op, dem berører,
 og Dør:Åbningens Træk det lette Lov har omviftet,
 aldrig hun da tier' sig om i den hule Klippe at fange
 flagrende Lov, dem ordne paa ny, eller knytte i Vers meer,
 Folk gaae bort uden Raad, og hade Sibyllas Bolig.
 Her lad ingen Spilde af Tid dig være saa vigtig,
 skynder dit Folk end paa, og falder Eursen paa Dybet
 Seilet med Magt, kan end du gunstigt Seildugen fylde,
 at du io gaaer til Præstinden, og be'er hende bønligt at spaae dig.
 Selv maa hun spaae, og gunstig Mund oplade med Stemmen.
 Hun dig Italiens Folkeslag og de kommende Krige,
 samt paa hvad Naade du flyer ethvert og Møien udholder,
 klart vil beskrive, og give dig Bør, naar front hun anraabes.
 Dette er hvad ieg har Lov at minde dig om og at sige.
 Gaa da, og hæv ved Bedrift det store Troia til Æhren !

Efterat Seeren det med venlig Mund haver udtalt,
 vægtige Gaber af Guld, og skaaren Elfenbeen da han
 byder at bringe om Bord, og stuver nede ved Kiolen
 svære Stænger af Sølv, og dodonæiske Kiedler,
 Pandserstorte med Ringe, af Guld og tredobbelt lænkert,
 udmærket formet Hielm og dertil vaiende Fierbust,

Neoptolemi Vaaben. Der og for min Fader er Gaver.

Heste lægger han til og Røgtene til dem;

fylder Karernes Tal, og forsynet Folket med Vaaben.

Seilene midlertid paa Floden at klare befalede

Fader Anchises, at ei der blev Standsning, naar Vinden sig reiste.

Ham tiltaler da Phobi Folk med udmærket Hæder:

Du som blev værdiget Samleie stolt, Anchises, med Venus,

Gudernes Yndling du, frelst togang af styrkende Pergam!

Seer du, der ligger Ausoniens Land: slyb, grib det med Seilet!

og dog maa du det Land paa Havet omgaae nødvendig;

fiern er hiin Ausoniens Part, som Apollo dig aabner.

Drag du, siger han, lykkelig ved din Søn og hans Fromhed!

Hvi vil ieg meer bruge Ord, og opholde de reisende Vinde?

Dgsaa bringer Andromache, ved Skilsmisfen bedrøvet,

Lepper indvæved' med Guld, som om de var malt, samt en frygisk

Kappe til Ascanius, og forhøier Gaven ved Ordet;

virket Stads hun belæser ham med, og tiltaler ham saadan:

Modtag og dette! det være dig et Minde fra min Haand,

kalde, Prinds, dig ihu Andromaches evige Æmhed,

bortgangne Hectors Bivs, tag de sidste Gaver af dine,

du, i hvem ieg ene endnu seer Astyanax' Villed!

Saadanne Dine, saadanne Haand og saadanne Træk han

havde, og nu med dig han vilde ievnaldrende være.

Dem tiltalede ieg med strømmende Taarer til Afsted:

Lever lykkeligt I, hvem Skiebnen alt er bestemt for,

der eder venter, mens vi fra Bexel kaldes til anden.

I har nu faaet No, I har ei Havet at pløie,

eller Ausoniens Land, der altid viger tilbage,

at opsoge; I her i det smaa har et Xanthus og Troia,

som I med egen Haand har ført op under blidere Varsler,

ønsker ieg, og at de mindre maa Grækerne ligge i Veien.

Hvis at Tibren engang og Markerne opad Tibren

ieg betræder, og seer den By som mit Folk er foriattet;

de paarsørende Folk og fordum beslægtede Byer

her i Epirus og der (som fra samme Dardanus udsprang
og fra det samme Fald) dem vilde vi gjøre tillige
til eet Troia i Sind. Den Sorg vor Slægt vi maa lade.

Vi gaae paa Havet forbi den nære cerauniske Skiergaard,
hvor den korteste Wei til Italien gaaer over Bølgen.
Solen daler imens, og de tætte Bierge omfkygges.
Vi os strækker i Skivd af det ønskede Land ved dets Bølge,
vi som Aaren har brugt, og rundtom paa tørrede Strandbred
Kroppen vi pleier, mens Søvn omfavner de modige Lemmer.
End ei den halve Wei har, draget af Timerne, Nat naaet:
uden Toven og flink Palinurus fra Leiets opspringer,
spejder mod hver en Kant, og opfanger Luften med Øret;
alle Stierner mærker han sig, der dale paa Himlen,
store med lille Bjørn, Arctur, Slud:svangre Hyader.
samt Orion med gyldent Sværd han seer sig om efter.
Da han nu skuer alt paa klare Himmel i Orden,
giver han lydeligt Tegns fra Stavnen: med Floden vi lette,
lægger i Veien paa ny, og udfolde Seilenes Vinger.
Stiernerne var alt paa Flugt, og Aurora rødrende stiger,
da i det fjerne vi see, som mørke Høie med Flakning,
Itali Land: "Italien!" først udraaber Achates;
og med det Fryde:Naab "Italien!" hilser det Folket.
Derpaa den store Vocal med Krands sin Fader Anchises
omgav, fyldte med Viin den, og anraabte Guderne høit fra
kneisende Bagstavn:
Guder, som herske til Vandts og til Landts over Uveir og Storme,
yder mig heldig Seilads ved Vinden og sender den gunstig.
Ønskede Luftning ta'r voxende til, og Havnen sig vider
nærmere alt, og vi see Minervas Tempel paa Klippen.
Seilene Folket ta'r ind, og vender Stavnen mod Kysten.
Havn der af Østens Strøm er hulet ud i en Bue;
fremstødte Klipper staaer i Skum af Saltvandets Brænding,
selv er den skiult: med dobbelt Muur to Urne nedsende
taarnede Klipper, og Templet flyer tilbage fra Stranden.

Fire Heste ieg her, som første Varsel paa Land, saae
græsse vide paa Mark, af Glands og Farve som Sneen.
Krig Anchises udbrød, o fremmede Land, du os bringer,
Krig udrustes Hestene til, Krig true de Dyr med.

Dog er de med iblandt vant til for Vognen at skride
prægtigt frem, og i Lag samdrægtig Tøilen at lide:

Haab er der med om Fred. Derpaa Baaben; omtone de Pallas'
hellige Navn vi anraabe, der først os iublende modtog,
Ho'det for Ultrene vi med phrygisk Klæde tilfløe,
og efter Helenus' Bud, som sidst han gav os, vi bringe
den argiviske Juno befalt høitidelig Hyldest.

Iffe vi tøve; men strax, efter ordentlig fuldbragt Dffring,
hve vi Hornene om paa Seil; omslagene Dæer,
fhe fra Grækernes Hiem, og fra de mistænkte Marker.
Bugten vi herpaa see ved Tarent, det herculiske hvis at
Sagnet er sandt. Ret for sig hæver Pascinias Tempel,
Caulons Lind, og med Skibbrud og Stranding bevant Cyclaceum.

Derpaa stiger af Bølgen fiernt det trinacriske Vætna;
Havets svære og dybe Suk med Klippernes Brænding
høre vi alt langt fra, samt Stemmer brudte mod Stranden;
Bændene bølger og gaaer, og Sandet oprøves med Syden.
Her, udbryder min Fader Anchises, er vist det Charybdis,
her de Klipper, de rædsomme Field, hvorfor Helenus vared.
Frelser os, o mine Venner, i Tact I Aarerne vende.

Mindre ei end befalt de giøre: og først Palinurus
dreied opriffede Stavn mod Svæns Bænde til venstre,
venstre la' hele Floden nu om for Aarer og Binden.

Snart vi hæves paa gyngende Svælg til Himlen, og snart vi
synker i Bølgens Drag til Manes nede i Dybet.

Tre gange udstødte Klipperne Brøl af de hulede Sider:
tre gange saae vi Skummet slaae op, og Stierne dugges.

Midlertid Binden forlod os trætte tilligemed Solen;
uden at vide hvorhen, til Cyclopernes Kyster vi lægge.

Havnen selv er af Bindenes Vust ubevøget, og viid af

Omfang, men *Vetna* tordner strax ved af fæle *Ruiner*:
 sorte *Skyer* det snart udstoder i hvælvede *Himmel*,
 som en *Ræg* af hvirvlende *Beg* og glødende *Aske*,
 udslynger *Kugler* af *Jld*, og slikker *Stiern* med *Flammen*:
 snart det en *Klippe*; *Blok* og *løsbreen* *Jndvold* af *Bierget*
 stoder ræbende op, i *Lufften* det smelte *Stene*
 hvirvler med *Stonnen* og *Suf*, og dybt det syder i *Grunden*.
Sagnet gaaer, at *Enceladi* *Krop*, halv opbrændt af *Lynet*,
 under den *Maasse* er lagt, og at store *Vetna* deroppe
 oven over maa *Flammen* udspye af brudte *Caminer*;
 og saa tit *Side* han skifter træet, da skielver med *Brag* det
 hele *Trinacrien*, og indhylles i *Røgskyer* *Himlen*.
 Dækked' af *Skov* vi hele den *Nat* af uhyre *Bulder*
 doie, og ei kan vi see hvad der gi'r *Anledning* til *Stoien*.
 Hverken var der *Stiernernes* *Jld*, eller *lyste* fra *Polen*
Ætherens *Skier*, men mørk var *Himlen* og dækket med *Skyer*.
Maanen den urolige *Nat* holdt hyllet i *Taae*.

Dg alt gryed den næste *Dag* med det tidlige *Øst*:*Skier*,
 fugtige *Nat* fra *Himlen* *Aurora* havde fordrevet:
 da fra *Skovene* brat, hentæret og yderlig mager,
 ubekjendt *Mand* af fremmet *Syn*, i iammerlig *Klædning*
 træder frem, og vækker mod *Strand* de bedende *Hænder*.
 Did vi skue: grueligt *Smuds*, indfiltret hans *Skæg*, og
 sammenstikken med *Tivn* hans *Klædning*; for *Nesten* en *Græfer*,
 for *dum* til *Troia* sendt blandt væbnede *Landsmands*:*Skarer*.
 Derfor saasnart han *dardaniske* *Dragt* og *troianiske* *Baaben*
 saae i det fjerne, han studsede lidt ved *Synet* forfærdet,
 standsende *Skriddet*; men brat han sig til *Stranden* i *Skjyding*
 under *Taarer* begav og *Bøn*. Ved *Himlen* ieg beder
 og ved de høie *Guder*, ved dette *himmelske* *Livsllys*:
 Lager mig med, o *Teucrer*! ihvad for et *Land* I saa gaae til,
 lige meget. Jeg veed, ieg var med paa *Danaernes* *Flode*;
 at ieg har hiemsøgt med *Krig* eders *Lands* *Penater*, tilstaaer ieg
 hvis i min *Daad* saa stor en *Brode* der er, saa spreder

derfor paa Bølgerne mig, og sænker i uhyre Hav mig.
 Hvis ieg skal døe, ieg er glad, naar for Menneskehaand ieg omkommer,
 Saa han talte, omfavned mit Knæ, og klynged sig til det
 bønligt. Vi muntre ham op til, hvem han er os at sige,
 af hvad Blod han er avlet, hvad Skiebne ham omdrev at tilstaae.
 Fader Anchises selv uden megen Løven sin Høire
 Ynglingen rækker, og styrker hans Mod ved det Pant han ham giver.
 Dette han mæler derpaa, da Skrækken omsider har lagt sig:

Jeg er fra Ithacas Land, af den stakkels Ulykses's Følge,
 hedder Achemenides, fra min fattige Faer Adamastus
 drog ieg (o gid hiint Kaar min Lod var forblevet) til Troia.
 Her mens ængstlige de forlade grulige Bolig,
 glemte Fællerne mig i Cyclopens uhyre Hule,
 og droge bort. Besmudset er Huset forinden med levret
 blodige Rind, og stort; selv høi han rager til høie
 Stierne, (o Guder udstøder af Jord et saadant Uhyre!)
 ei er han naadig at see til, og ei med Ord at tiltale.
 Indvold han æder og sorten Blod af de Stakler han fanger.
 Selv har ieg seet af vort Lal ham tvende Kroppe at gribe
 med den mægtige Haand, og høiet tilbages i Grotten
 knuse mod Klippen dem, med Edder besprængt, saa de dreve,
 Væg og Dør; ieg har seet ham Lemmer der fløde med Blod at
 tygge, og Stykkerne, lunkne endnu, under Tænderne bævre.
 Ei dog ustraffet det blev; ei taalte saadant Ulykses,
 ei Ithacenseren glemte sig selv i den truende Fare.
 Thi saasnart han nu, fyldt med Maden, i Vinen begravet,
 lagde sin boiede Nakke ned, og laae hen i Hulen
 udstrakt, ræbende Suul og Edder op af sig i Søvne
 blanded' med blodige Viin: anraabe vi alle de store
 Guder, og kaste Lod, og rundtomfra vi paa een Gang
 styrte til, og med skarpe Spyd udbore det store
 Die, som der laae skjult under mørke Vandt aleene,
 ligt det argoliske Skjold eller den phobeiske Lampe,
 glade hevnende dog tilsidst Kameraternes Skygger.

Ik men flyer, ulyksalige flyer, og Diebet fra Strand I
kappe.

Thi saadan og saa stor, som han, Polyphem, der i hule
Grotte sit uldede Qvæg lukker ind, og Yverne presfer,
boe rundt om paa den krumme Strand vel de hundrede andre
grumme Cycloper, og slaffer omkring paa de takkede Bierge.
Tredie Gang alt med Lys sig Maane-Hornene fylde,
siden ieg Livet i Skov og mellem Dyrenes ode
Leier henslæber og Hiem, og fra Klippen uhyre Cycloper
speider efter, og stielver ved Lyd af Fødder og Stemme.
En ulykkelig Røring af Bær og steenede Hyben
yder Busken, med oprykket Død mig Urterne qvæge.
Speidende rundt efter alt først denne Flode mod Strand ieg
saae at styre. Den loved ieg mig, hvorfra den end var, at
følge; nok det mig er, at den skændige Slægt ieg er sluppen.
I maae hellere tage mit Liv paa hvad Maade ier tykkes.

Neppes han det havde talt, før oppe paa Bierget vi stue
mellem Qvæget ham selv at gaae af en uhyre Mæsse,
Hynden Polyphem, og søge ad vel kiendte Strand til,
rædsom, vanskabt og svær, et Uhyre med udslukket Die;
afbrudt Gran i hans Haand maa Gangen styre og støtte,
uldede Faar ham følge, det er hans eneste Glæde,
hans Elendigheds Trost.

Efterat han til Bølgernes Rand og til Havet er kommen,
vasker han der det rindende Flud af udborede Die,
skærende Lænder med Suk, og gaaer alt midt ud paa Dybet,
og end vædede Bølgen ei hans kneisende Lænder.
Vi skynder ængstelig paa langt bort at flygte med Staklen
optaget, som forskyldt, og kappe Diebet i Laushed;
og feie kraftig derpaa med Naren omkap over Gladen.
Det han mærked, og retted sin Gang efter Lyden af Stemmen.
Men da der ingen Leilighed er til at slaae i med Høire,
og han ei mægter i Gang de ioniske Bølger at dybe,
slaaer han op et uhyre Skrig, hvorved Havet og alle

Bølgerne stialt, og Italiens Land blev forfærdet og rystet
 indtil dets Grund, og af vundene Huler selv *Ætna* brøste.
 Men *Cyclopernes* Folk, fra *Stoven* og kneisende *Bierge*
 opvakt, styrter til *Havn*, og fylder myslrende *Stranden*.
 Vi see dem staae der, dem ei til Nytte, med skumlende Blik de
Ætna: Brødre, med Ho'derne høit imod *Himmelen* lofted',
 ret et græbseligt Selskab, som naar paa den kneisende *Biergaas*
 luftige *Ege* staae eller *Regle*:formte *Cypresser*,
Jupiters høie *Skov*, eller *Lunden Diana* meest ynder.
 Skyndsomt driver ængstelig Frygt os til rundtom at klare
Tongverket, og hale *Seilene* til for de luftende *Vinde*.
 Ivertimod *Heleni* Bud, imellem *Charybdis* og *Scylla*,
 begge *Veien* til *Død* med *liden* og *ringe* Forstiel
 ei at tage vor *Curs*, blir besluttet at holde tilbage.
 Men da kommer, som sendt, fra snevre *Pass* ved *Pelorum*
Boreas, og ieg seiler forbi *Pantagias'* *Munding*
 giennem *Klippen*, samt *Megaras* *Bugt* og det liggende *Thapsus*.
 Dette os nævnte *Achemenides*, den stakkels *Ulyssis*
Svend, der ad omflakket *Strand* nu gjorde *Turen* tilbage.

Net for *Siciliens* *Bugt* der ligger henstrakt en *Ø*, det
 vandige *Plemmyrium*, dets *Navn* *Ortygia* kaldte
Fædrene. Her gaaer *Dygtet*, at *Alpheus*, *Floden* i *Elis*,
 under *Havet* sin skjulte *Veil* har taget, og at den
 giennem din *Mund* *Arcthusa* gaaer ud i *Siciliens* *Bande*.
 Store *Guder* vi her paa *Befaling* hædrer, og derpaa
 drager ieg fede *Grund* forbi ved dyndet *Pelorum*.
 Herpaa de høie *Klipper* samt fremspringende *Skier* vi
 stryge forbi ved *Pachynum*; langt borte sees *Camarina*,
 som *Draclet* forbød at røre, og *Sletten* ved *Gela*,
Byen *Gela*, saadan efter rivende *Flod* den benævnes.
Acragas derpaa høit i det fjerne med kneisende *Mure*
 brastter, hvor der en *Tid* var *Opdræt* af modige *Heste*.
 Dig ieg forlader med gunstig *Vor*, *Skov*:klædte *Selinus*;
 og lægger om *Lilybæums* den haarde *Grund* med dens *Blindskier*.

Her paa Drepanums Havn og uglade Kyst mig modtager.
 Her, omtumlet paa Hav af saa mange stormende Vinde,
 mister ieg af! min Trøst i al min Sorrig og Modgang,
 mister min Fader Anchises. Her, bedste Fader, mig trætte
 du forlader, omsonst af saa mange Farer udrevet!
 Seeren Helenus ei, skiont han meget rædsomt forkyndte,
 forudsagde mig denne Sorg, ei den grunne Celæne.
 Det var den sidste Strid, og Maalet for al min Omflakning.
 Da ieg gik ud herfra, drev til eders Kyster en Gud mig.

Den mundtlige Deel af den offentlige Examen i
Aaret 1835 affholdes i følgende Orden:

Første Bærelse.

Andet Bærelse.

Mandag den 28de Septbr.		Andet Bærelse.	
8-11. Latin IV. a.		8-10. Latin III. b.	
11-1. Latin IV. b.		10-11. Latin II. b.	
.		11-12. Religion II. og I.	
.		12-1. Arithmetik II. og I.	
.		1-2. Danff. II. og I.	
Tirsdag den 29de Septbr.		Andet Bærelse.	
8-11. Religion III.		8-11. Latin III. a.	
11-2. Arithm. og Geom. IV.		11-2. Geogr. og Histor. . III.	
Onsdag den 30te Septbr.		Andet Bærelse.	
8-10. Græff IV.		8-10. Latin og Lat. Grmtff. II. a. og I.	
10-12. Tydff IV.		10-12. Geogr. og Histor. II. og I.	
12-2. Religion IV.		12-2. Lat. Grammatik . . III.	
Torsdag den 1ste Octbr.		Andet Bærelse.	
8-10. Græff III. a.		8-10. Græff III. b.	
10½-12½. Hebraiff IV.		10½-12. Tydff III.	
12½-2. Franff. IV.		12-2. Arithm. og Geom. . III.	
Fredag den 2den Octbr.		Andet Bærelse.	
8-11. Geogr. og Histor. . IV.		8-11. Hebraiff. III.	
11-1. Franff. III.		12-1. Græff II.	
1-2. Tydff II. og I.			

Lørdag den 3die Octbr., Formiddag Kl. 11, examineres de nye anmeldte Disciple.

Mandag den 5te Octbr., Kl. 9 Formiddag, affholdes Censuren, og

Torsdag den 8de Octbr. bekjendtgjøres Examens Udfald med sædvanlig Høitidelighed, og til at bære denne, saavel som den mundtlige Deel af Examen med deres Nærvarrelse, indbydes herved ærbødigt Disciplenes Forældre og Børgere og Videnskabernes Belyndere.

Trykfeil: i Programmet Side 3 Linie 6 staaer: og ryger læs: mens ryger.